

Phần 7

Chương 19

Cho chó ăn, cho chó ăn, cho chó ăn, cho chó ăn...

Dim xuống hồ, dim xuống hồ, dim xuống hồ...

Giọng của Tề Lam như con quay đảo tròn trong óc ta, hết như một miệng hang đen ngòm nuốt chửng tất cả nguồn sáng, chỉ để lại bóng tối âm u tận cùng.

Nhìn gương mặt bùng bùng lửa giận trước mắt, môi ta khấp mở vài lần, cuối cùng run rẩy không nói nổi một từ nào.

“Tiểu Giang Đậu?”

Tề Lam nghĩ ta bị chấn động tới phát ngốc, bèn thu lại vẻ giận dữ, thay vào đó là vẻ mặt đau lòng: “Nàng sợ thành dạng này rồi sao?” Hai tay chàng đặt trên vai ta, cả người hơi run rẩy, như đang ân hận tự trách: “Sớm biết vậy, ta đã không nói cho nàng biết...”

Ta chớp chớp mắt, rồi “Òa” một tiếng, gào khóc suốt suốt bất chấp hình tượng.

“Giết, giết ta còn chưa đủ, lại còn muốn xẻ ngực mổ bụng!”

Nước mắt cứ như măng mọc sau mưa, chen chúc nhau trào ra khỏi vành mắt hết đợt này tới đợt khác. Ta khóc tới nấc cục hụt hơi: “Quá ghê tởm! Lẽ nào họ không biết đậu đũa còn có thể ăn luôn cả vỏ sao? Xé vỏ lấy hạt thì có được gì đâu! Cũng đâu phải là lột đậu tương!”

Trên mặt Tề Lam nhất thời hỗn tạp hai màu xanh lét và xanh lam, nhìn đẹp y như đuôi chim công vậy.

“Tiểu Giang Đậu à...”

Mắt một lúc lâu, nét mặt chàng mới giãn ra, gơ tay lên nhẹ nhàng dùng ngón tay lau nước mắt cho ta: “Ta nghĩ kiếp trước của nàng, cũng không phải là đậu đũa thật đâu.”

Hơi thở ấm áp truyền vào gò má ta, hạnh phúc mà lại đau khổ, ta nhất thời quên cả khóc, thộn mặt ra nhìn Tề Lam.

“Trong ‘Sổ ghi chép những sự kiện tử vong dị thường của Tam giới’ có chép lại một kỳ án. Mấy trăm năm trước, từng có một nữ tử bị người ta moi tim móc phổi chém chết ở trước cửa Nam Thiên, kiêu chết rất thâm. Cửa Nam Thiên là cứ điểm quan trọng của Thiên giới, trừ phi phạm trọng tội diệt thế, còn lại không thể trở thành nơi hành hình. Nhưng lật hết mọi loại sử ký trong Tam giới lại không tìm được bất cứ phạm nhân nào có điều kiện thích hợp. Do đó trên phổ lưu truyền, đây thật ra là một vụ án giết người.”

Giọng Tễ Lam nhẹ bằng, như thể vắng tới từ nơi nào đó rất xa.

“Kỳ lạ là sau chuyện này, chẳng những Thiên đình không truy bắt hung thủ, trái lại còn ém nhem tất cả tin đồn về vụ án này. Sau đó thỉnh Thánh quân Thương Nam thu lại hồn phách của nữ tử ấy, làm lại một nguyên thân, rồi ban cho cô một tiên vị nhân hạ ở Thiên đình. Nữ tử ấy thăng tiên thành công thì quên hết chuyện trước đây, đặt tên cho mình là...”

Nói đến đó, chàng ngần ngừ liếc mắt nhìn ta, như đang lo sợ bất an.

“... Đặt tên cho mình là Giang Đậu Hồng, cô ấy nghĩ mình chỉ là một Đậu Dũa tiên tử, đúng không?”

Ta thản nhiên nhìn lại Tễ Lam, bình tĩnh tới bất thường.

Nước mắt trên mặt đã khô từ lâu, như thể chưa bao giờ chảy.

Xong, hết vui thật rồi, hóa ra kiếp trước của ta là một nạn nhân thâm bị giai cấp thống trị ám sát.

Không biết rốt cuộc kiếp trước ta chọc vào vị quyền quý nào, mà lại có thể nhờ được hai vị đại nhân là Thiên Thanh và Ngọc đế hợp tác xóa bỏ tai tiếng nhỉ? Thật là khủng khiếp khó lường.

“Ta ghét họ.” Ta che mặt lại, thở dài mấy hơi lặng lẽ.

Sức lực toàn thân rút đi như thủy triều, ta mệt lả tới nỗi không thể đứng vững được, buộc lòng phải dựa vào vai Tễ Lam.

Ta và chàng kề vào nhau gần như vậy, thậm chí có thể nghe rõ được nhịp trống đang đập dồn dập trong lồng ngực chàng.

“Nàng nên hận họ!”

Tễ Lam vòng tay qua ôm lấy ta, giọng điệu kiên định, từ ngữ chính xác, thần thái nghiêm nghị.

“Thật ra thì... cũng không thể trách xã hội.” Ta chớp mắt mấy cái, lên tiếng đầy thiện ý, mục đích nhắc nhở mỹ nam trước mắt không nên làm thanh niên phần nộ mù quáng: “Hay là đằng sau có ẩn tình khác?”

Ví như kỳ thật kiếp trước ta là một con trai tinh, họ mỗ bụng ta là muốn lấy ngọc bên trong ra chẳng hạn, người xem, ta làm tiên lạc quan biết bao.

“Ẩn tình? Ẩn tình gì?!” Tễ Lam như nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ, cười khẩy ra tiếng: “Năm trăm năm trước là thời kỳ phồn vinh hòa bình của Thiên giới, một nữ tử yêu đuối như nàng có thể làm chuyện gì? Giết Ngọc đế? Cưỡng gian Vương mẫu? Hay là quất roi mười tám đời tổ tiên nhà Thái Thượng Lão Quân? Bọn chúng lại độc ác tới mức moi tim móc phổi, xẻ ngực mổ bụng nàng?”

Ta bị lời đại bất kính này làm cho phát hoảng, khăn cấp đưa tay chặn miệng chàng lại - hậu sinh của Yêu giới đúng là to gan lớn mật miệng không biên giới,

lỡ quanh đây có tiểu đội điều tra dân tình Thiên giới mai phục thì sao! Tiểu ca ca này không biết cẩn thận chút nào!

Thế mà Tễ Lam lại chẳng cảm kích, còn quắc mắt trừng ta, vung vẩy như còn muốn nói tiếp.

“Ca ca.” Ta gọi chàng một tiếng đầy bi thương, giọng nũng nịu tới mức đầu khớp xương của mình còn muốn nhũn ra: “Muội muội còn chưa hứa hẹn với ai mà, sao huynh có thể nói với ta những lời quá đáng vậy chứ?”

Trước đây mỗi lần các tiên quân nói đùa quá trớn với Thiển Giáng, Thiển Giáng đều cự lại như thế, sau đó các tiên quân sẽ ghen ngào tập thể, đối qua về mặt thương hương tiếc ngọc.

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, Tễ Lam nhất thời im bật, chỉ có đôi mắt nhìn ta là càng âm trầm hơn, từ màu vàng ệch biến thành màu da cam.

“... Tiểu Giang Đậu, nàng không đau lòng sao? Không sợ sao? Không muốn trả thù bọn họ sao?”

Hồi lâu sau, chàng kê lên lòng bàn tay ta, chậm rãi mở miệng.

Có hai phiến gì đó mềm mại như bông chậm rãi nhúc nhích trên da thịt ta, ngứa ngáy, tê tê.

“Sợ.” Mây đỏ dần thối lên hai má, ta lặng lẽ rũ mí mắt xuống: “Nhưng dù vậy thì đó cũng là chuyện quá khứ, suy cho cùng nên nghĩ tới hiện tại và tương lai, mới có thể vui vẻ hơn.”

Thật ra đây chỉ là viện cớ, ta có lòng làm trộm nhưng không có gan làm trộm, muốn ta đối địch với Ngọc đế và Thiên Thanh á, có cho ta mượn một trăm lá gan ta cũng không dám đâu.

Người đối diện im lặng một thoáng.

“Phải, nàng nói đúng.”

Khi lên tiếng lần nữa, Tễ Lam đột nhiên vui vẻ tới khó hiểu, chàng nắm lấy tay ta, lộ ra một miệng răng vàng sứt mẻ: “Những thứ đó... đích xác đều là chuyện đã qua, nếu nghĩ tới tương lai thì mới có thể hạnh phúc.”

Nói xong chàng hôn phớt lên tay ta một cái, rồi ngẩng mặt lên nhìn ta nửa cười nửa trách: “Đậu nhi của ta luôn luôn đúng.”

Đùng một tiếng, đầu của ta nổ tung.

Hơi nước từ trong thất khiếu bốc lên ca khúc khái hoàn, tơ máu đỏ bò lan đầy mắt như mạng nhện, còi hơi réo vang, cảnh báo vang dội, trời đất quay cuồng tới chóng mặt hoa mắt. Giờ khắc này ta sâu sắc nhận ra thứ chảy trong cơ thể mình hóa ra không phải máu, mà là dung nham núi lửa nóng bỏng!

Đậu nhi của ta, Đậu nhi, Đậu nhi, Đậu nhi...

Lời thoại cầu huyết buồn nôn cỡ này cũng xảy ra với ta, người nói đi ta có nên phân kích hay không, có nên nhồi máu não không?!

“Tề Lam ca ca, chúng ta bỏ trốn đi!”

Đầu óc nóng lên, câu này cứ thế nhảy nhảy rồi lăn luôn ra ngoài.

Ta bắt chấp thánh chỉ Ngọc đế, thanh quy Thiên đình gì đó, sấn lên cầm ngược lại hai tay Tề Lam, vì xúc động mà hai mắt càng trở nên ướt át.

Lần này tới phiên hai mắt Tề Lam trợn to như chuông đồng.

“Tuy Ngọc đế nói là tiên yêu không nên thích nhau, nhưng mà trong Tam giới có ai không biết chỉ có máu lai mới sinh ra được giống tốt đâu?!” Ta đồng dục phân trần, dộc sức bày tỏ quan điểm bản thân: “Chi bằng chúng ta chọn ngày lành tháng tốt chạy tới man hoang không ai tìm được đi! Ta với chàng làm bạn suốt đời, không quan tâm tới phạm trần thế tục nữa!”

Trong tiềm thức, ta nghĩ chàng là một người gánh nhiều phiền não trên lưng, nên nhất định sẽ động lòng với đề nghị này.

“Có được không? Có được không?”

Ta nhón chân lên, nhìn Tề Lam trông ngóng, đỏ mắt chờ một đáp án.

Nhưng Tề Lam chỉ im lặng nhìn ta, chẳng nói câu nào.

Ta để ý thấy đồng tử của chàng chóc thì thu nhỏ, chóc lại phóng to, dường như bên dưới hàng mi đang diễn ra cơn biến động dữ dội.

“Đất man hoang thực sự rất cần cỗi, nàng đáng được ở nơi tốt hơn.”

Chàng cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên trán ta.

“Hãy chờ ta, Đậu nhi.”

Ta nghe chàng thì thào một câu như thế.

Bịn rịn nói lời chia tay với Tề Lam xong, ta lâng lâng bèn bồng quay lại cái ổ nhỏ của mình.

Trước khi đi Tề Lam còn nhiều lần dỗ dành ta: “Thấy vậy như thấy người.” Chàng còn bút phứt một chiếc vảy ra khảm vào lòng bàn tay ta.

Ta trợn trừng mắt nhìn chiếc vảy lam chìm mất trong lòng bàn tay, nhủ bụng cũng hay, coi như bổ sung chất vôi.

Thật ra ta cũng có hơi hờn tủi, ta nghĩ ít nhất chàng cũng tặng một viên mỹ ngọc tuyệt thế, đại loại như viên kim cương to tầm mười ca-ra chẳng hạn.

Sau khi lăn đủ ba mươi sáu cái trên chiếc giường mềm mại bằng cỏ bồng, rốt cuộc ta cũng không tài nào ngủ yên nổi.

Lần này Tề Lam nói về kiếp trước của ta, quả thật đã hù được ta rồi.

Chẳng biết nhân vật nào lại hận ta như vậy, hận tới nỗi muốn hành xác cho hả hận? Là nam hay nữ? Là tiên hay yêu? Là giết người vì tình hay vì báo thù rửa hận? Thiên Thanh và Ngọc đế có tham gia vào kế hoạch mưu sát này không? Tại sao họ phải hợp tác lừa dối người đời?

Hàng loạt vấn đề nổi lên sùng sục, như nước sôi tưới bỏng lòng ta.

Đang mãi suy nghĩ, chợt nghe cửa bị đẩy đánh kẹt, có một chiếc bóng hoa xanh âm thầm lén lút mò vào phòng.

“Su ty.”

Ta kêu thành tiếng.

Người vừa mò vào phòng chính là Thiên Giáng, hai má ty ấy đỏ bừng, đôi mắt đẹp trong suốt, khóe mắt đuôi mày đều lộ vẻ sung sướng không ngăn nổi, chẳng biết đã gặp được chuyện tốt lành gì.

“Trời ơi, muội tỉnh rồi!” Ty ấy thấy ta trợn to mắt nhìn mình thì kêu khẽ một tiếng, nhào phất lên làm ra vẻ muốn bịt miệng ta lại.

Sao ty lại tới đây?

Ta không tiện giãi dựa, chỉ có thể dùng ánh mắt để hỏi.

“Suyt, Phương chủ nói tiên căn của muội chưa ổn, lệnh cho ty ở đây chăm sóc muội.” Thiên Giáng nháy nháy mắt với ta, ra hiệu ta đừng kinh ngạc.

Ta xì một tiếng bật cười, lấy tay ty ấy ta, nói ám chỉ: “Chuyện rõ như ban ngày rồi ha?”

Mặt Thiên Giáng nhất thời đỏ bừng, hệt như bị ráng đỏ thổi qua.

“Nha đầu chết tiệt muội, biết rõ hôm nay là đại hội hóng gió của Tam giới, sao sớm không choáng muện không choáng, mà cứ phải choáng đúng lúc này!” Ty ấy chìa ngón trở chọc vào trán ta, oán giận: “Hiếm khi Đông Hải người ta...”

“Hiếm khi Long Thái tử Đông Hải người ta tới đây đi công tác, ty tất nhiên là muốn cùng chàng tiểu biệt thăng tân hôn, có phải không?” Ta cướp lời, con ngươi xoay tít, bóp giọng bắt chước kiểu gọi của ty ấy với Long Thái tử: “A Long lang... Ôi... Dừ tử muội...”

Xung hô giữa tình nhân ấy à, đó là một dư âm cũng phải ngân ra vài vòng, điểm đó ta đã học tới tào rồi.

“Xí! Ai cho muội gọi tục danh của ta hả!” Thiên Giáng búng vào trán ta một phát, lần này là dùng sức thật.

Ta bị đau, hậm hực che trán, thâm nghĩ không gọi ty là cỏ đuôi chồn đã là phúc hậu lắm rồi.

“Nha đầu muội cũng giỏi lắm, rõ ràng tu vi không cao, lại đi nghe tiếng ca của thủy yêu, để bây giờ nhập ma chướng.” Thiên Giáng nhìn ta, trắng trợn cười

trên nỗi đau của người khác: “Lại đây lại đây, kể cho sư tử nghe nào, muội có nhìn thấy gì không đó?”

“Cũng đâu phải muội bảo họ hát, là họ bỗng nhiên mở miệng hát, muội có ngăn cũng không được.” Ta thấy oan ức.

“Nhất định là có thiện cảm với muội, không nén được tình cảm nên mới sáng tác nghệ thuật tặng muội chứ gì.” Thiên Giáng lộ vẻ cảm động: “Người thuộc giới tao nhã quả là dễ đồng cảm.”

Thật không? Dám lắm!

Nhưng có gì cô ấy phải vừa hát vừa khóc? Chẳng phải Tễ Lam đã nói chỉ có lúc thống khổ hoặc bị thương người cá mới rơi nước mắt sao?

Chậc, nghĩ tới gương mặt nhỏ nhắn chọc người thương xót đó, tim cũng thất lại.

“Ta nói này, Đậu nhi, lần này muội ngất không bình thường đâu, tới Thánh quân cũng kinh động nữa đấy.” Thiên Giáng đã quên mất chuyện nghiên cứu nghệ thuật rất nhanh, chuyển sang buồn đưa lên: “Nếu tối nay không có tiệc hóng gió, không chừng ngài ấy vẫn còn ở lại đây, muội không biết lúc ngài ấy đưa muội về đây sắc mặt khó coi cỡ nào đâu...”

“Phương chủ đâu? Sao Phương chủ không tới thăm muội?” Ta khó chịu bẹp miệng.

Không muốn nhắc tới Thiên Thanh, bị cái tên xấu trai đó chăm sóc, thì ta tình nguyện để người đẹp Phương chủ ở cạnh ta còn hơn.

“Đêm nay trong hội hóng gió có biểu diễn văn nghệ, Phương chủ là khách mời đặc biệt.” Thiên Giáng cười hì hì: “Ngọc đế lệnh cho tỳ ấy múa điệu Phi Thiên.”

“Á, muội muốn coi!” Ta khóc thét, trong đầu tràn ngập dáng vẻ mắt hồng tay kéo dải băng, chân đeo chuông vàng của Phương chủ: “Phương chủ đại nhân lâu lắm rồi chưa xuất sơn...”

“Đủ thấy yến hội hôm nay long trọng bao nhiêu.” Thiên Giáng cúi người ghé vào lỗ tai ta, giọng thần bí: “Long lang... Long Thái tử nói với tỳ, Yêu giới xảy ra đại loạn, Thái tử đã lập trước đây bị phế mất tích, hiện nay Yêu giới đang diễn tuồng đại chiến con cháu đoạt vị, ai cũng đoán lần này Yêu vương sẽ không dự tiệc, nhưng ai dè y lại tới. Người ta không những tới, mà còn dẫn theo thủy yêu phương Tây, so ra, Ngọc đế có thể nào cũng không thể không phô trương...”

“Sư tử, y phục Phương chủ mặc tối nay là gì thế?” Ta chẳng có hứng thú với đề tài buôn chuyện này, chỉ quan tâm đêm nay Phương chủ khuynh quốc khuynh thành thế nào: “Có phải là bộ váy ngọc lưu ly mạ vàng lộ tay lộ eo đó không?” Chà chà, cái eo nhỏ của Phương chủ, có thể chết người đấy nhé!

“Muội là đồ trẻ ranh!” Thiên Giáng trừng ta, nổi đóa: “Dầu gì Yêu vương cũng là một thành viên GODFIVE, sao muội chẳng để tâm gì tới y hết hả!”

Cũng vì biết hắn là GODFIVE, nên ta mới không thèm để ý đó!

Ta cười ngượng ngùng, im ru.

“Nhưng mà Long Lang có nói riêng với tỷ chuyện này, thật ra vị Thái tử mất tích kia còn đẹp hơn cả Yêu vương nữa... Tỷ rất muốn gặp...” Thiên Giáng tự độ thoại một mình, đắm chìm trong thế giới ảo tưởng thảm thương: “Đáng tiếc y đã mất tích, không biết có cơ hội để gặp hay không đây...”

Còn đẹp hơn cả GODFIVE?

Ta run bắn một cái, dịch mặt muốn trào lên.

“Ế, sao mặt muội lại trắng bệch thế này? Tư xuân à?” Thiên Giáng giật mình tỉnh khỏi cơn ảo tưởng, trừng mắt nhìn ta khó hiểu.

“Lẽ nào bị bệnh?” Tỷ ấy đưa tay qua sờ lên trán ta, thì thào trong miệng: “Nếu muội bị bệnh, Phương chủ nhất định sẽ mắng ta, lúc đó muội bất cứ giá nào cũng không được khai ra chuyện ta đi hẹn hò với Long Lang nghe chưa...”

Ta chỉ phát ra một tiếng ậm ừ yếu ớt.

Hai ta đang nói đùa, thì cánh cửa khắc hoa lại bị mở ra lần nữa, gió đêm lùa vào, hoa mai thoang thoảng.

Đứng ở cửa là một người mà có đánh chết ta cũng không muốn xuất hiện vào lúc này.

“Thiên Giáng tiên tử vất vả rồi, hãy về nghỉ đi.”

Người nọ căn dặn một câu nhàn nhạt.

Chương 20

Thiên Giáng liếc liếc ta, còn làm thêm động tác cắt cổ cảnh cáo, hăm xong mới vâng lời quay lưng ra ngoài: “Thánh quân, tiểu tiên xin cáo lui.”

“Đã tỉnh chưa?”

Bóng dáng xanh nhạt chậm rãi bước về phía ta, cuối cùng đứng lại bên giường.

Nói thừa, nếu chưa tỉnh thì bây giờ là mở mắt ngủ à?

Ta cúi kính, lén liếc tới trắng mắt.

Hắn im lặng một lúc, có lẽ thấy ta không ho he gì, nên tự động ngồi xuống mép giường.

“Khó chịu sao?” Hấn xích lại gần ta hơn, mùi hương thanh nhã ngấm vào ruột gan: “Vẫn còn mớ sao?”

Ánh trắng phủ lên mặt hấn một lớp sa mỏng mỏng lung, không thể thấy rõ ngũ quan đáng sợ, người ân cần dịu dàng trước mắt này lại khiến cho người ta giật mình.

“Chẳng lẽ là đau đầu?” Có lẽ vì thấy lạ với sự im lặng của ta, hấn giơ tay áo lên muốn sờ trán ta.

Năm ngón tay thon gầy, đốt xương rõ ràng, tựa như được tráng lên lớp men hảo hạng nhất, ánh lên màu lạnh lẽo dưới ánh trăng mờ.

Ta rụt cổ tránh theo bản năng.

Ta sợ.

“Hửm?” Trong mắt hấn lóe lên tia sáng lạnh, hừ nhẹ một tiếng như có như không.

Trong vô hình như có sức mạnh ngàn quân từ từ đè xuống, ta đành phải run lấy bầy thò cái trán ra, mắt chứa lệ khuất nhục: “Thánh quân mời sờ.”

Do đó bàn tay được toại nguyện đặt lên trán ta, ta cảm giác được một luồng khí nóng chảy cuộn cuộn dọc theo mi tâm vào trong, lục phủ ngũ tạng như được gột rửa, khoan khoái cả người.

“Thủy yêu huyền hải dùng sắc mê hoặc người, dùng giọng hát mị tình, khiến người bất cẩn nhập ma chướng.” Thiên Thanh chậm rãi thu tay lại, lôi trong tay áo ra một chiếc khăn tay, thông thả lau năm ngón tay: “May mà có ta ở cạnh người.”

“Đa tạ Thánh quân ra tay cứu giúp, tiên ân đại đức của Thánh quân, tiểu tiên suốt đời khó quên.” Ta dè dặt dập đầu.

Thiên Thanh im phăng phắc, ta đợi cả buổi trời vẫn không được đáp lại, nghi hoặc ngẩng đầu lên thì thấy hấn đang nhíu mày, có vẻ không vui lắm.

Ta nhìn nam tử trước mắt, ngoài mặt xấu ra thì thứ gì cũng hoàn hảo, rồi nhớ lại lời Tễ Lam nói ban nãy, bất chợt trăm loại mùi vị đồng loạt xông lên tim.

Thảo nào hấn luôn tốt với ta như vậy, hóa ra không phải vì bệnh ngôi sao quấy phá, mà là do chột dạ! Nghĩ lại chắc chắn hấn biết hung thủ giết ta là ai, không biết mỗi khi đối mặt với ta đã mất hết ký ức, trong lòng hấn có cảm thấy hổ thẹn hay không nhỉ?

“Sao mặt lại đỏ như vậy?” Trên đầu vọng xuống giọng lạnh lạnh.

Ta sờ sờ da mặt mình: “Đây là tiểu tiên đang phấn chấn.”

“Tại sao lại trắng bệch?” Giọng kia vẫn đuổi riết không tha.

“Đây là bôi sáp ngựa lạnh.” Ta đáp cực suông miệng, lòng thâm may mắn, may mà có đọc qua thoại bản Lôi Phong tiên quân.

“Hừ!” Thiên Thanh khịt mũi, không lên tiếng nữa.

Ta ngẩng đầu nhìn vẻ đạo mạo trang nghiêm xa tít trên cao của hắn, trong lòng đột nhiên bùng lên ý nghĩ tội ác muốn lật đổ tên đại thần này.

Loại giai cấp thống trị này, luôn luôn ỷ vào tiền bạc quyền thế để đùa bỡn người khác trên lòng bàn tay! Vương, hầu, tướng quân, thừa tướng, lẽ nào có dòng dõi thì hơn người sao? Người vừa già vừa xấu, dựa vào đâu mà cao quý hơn ta?

“Thánh quân.” Ta hạ quyết tâm nhẹ giọng lên tiếng, giữa chân mày tích tụ sâu bi: “Thật không dám giấu, tiểu tiên vừa rồi có mơ một giấc mộng.”

“Ừm?”

Thiên Thanh lười biếng thả ra một âm tiết.

“Ta mơ thấy mình bị người ta giết.”

Ta nhận mạnh từng từ từng chữ, chăm chú nhìn vào mặt hắn, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Thiên Thanh cười nhạt: “Thì ra Giang Đậu tiên tử cũng sợ chết, ta còn tưởng người chưa bao giờ e sợ thứ gì chứ.”

“Nhưng mà Thánh quân... giấc mơ lần này rất chân thật.”

Giọng ta run rẩy, ánh mắt mê man, như đang chìm vào giấc mộng bi thương nồng nặc máu tanh.

“Ta mơ thấy có người giết mình, thi thể bị hắn xé ra. Hắn móc tim ta, moi gan ta... hắn còn nói... còn nói phải đem thi thể ta, một nửa cho chó ăn, một nửa dìm xuống hồ...”

Chuyện nghe lại từ người khác, thông qua khả năng diễn xuất tài ba của ta, nghe vào như thể ta đích thân trải qua thật vậy. Ta nói tới mức sưng tọng lại trong đáy mắt, giọt lệ bắt đầu rung rung trong hốc mắt.

Thiên Thanh nhìn ta trùng trùng, rớt cuộc nét mặt cũng dần ra.

Chiếc mặt nạ hoàn hảo nứt toác, một tia tình cảm tiết ra ngoài.

Kinh động, phần nộ, sợ hãi, đau đớn, thống hận.

Sau đó là đau thương mịt mờ, vô biên vô hạn.

“Ma chướng, người trúng ma chướng, trúng ma chướng...”

Hắn thì thào, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mặt trắng như giấy, tựa hồ đã tiêu hao hết chân khí.

Ta vừa nhỏ giọng nức nở, vừa len lén liếc hắn, miệng cũng không rảnh rỗi: “Thánh quân, ta sợ, làm sao Giang Đậu lại mơ như vậy được?”

“Đậu nhi...”

Thiên Thanh bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt thanh minh.

Chỉ trong giây lát, vẻ thông khổ đã biến mất.

Không hổ là Thượng tiên vạn năm.

“Người bị người cá mê hoặc, nên trông thấy tội nghiệt của yêu giới.” Hắn nắm lấy tay ta, vẻ mặt kiên định: “Bài hát của người cá có tên là ngọn nguồn của tội lỗi, người nhất định đã bị ca khúc của yêu quái mê hoặc.”

Ngọn nguồn của tội lỗi?

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, tỏ vẻ không hiểu.

Quả thật khó thể tưởng tượng nổi, thiếu nữ đẹp như thế, giọng hát động lòng người như thế, lại hát về thứ đáng sợ và xấu xa nhất thế gian.

“Đừng suy nghĩ nữa.”

Giọng Thiên Thanh gấp gáp, có vẻ hơi run rẩy, còn như thể pha lẫn nửa phần xót xa.

“Đừng sợ, chỉ là mơ thôi, tất cả đều là giả, là giả.” Hắn dùng tay lau nước mắt cho ta, chiếc khăn lụa cao quý lúc này đã bị vứt qua một bên từ sớm.

Mặc dù ta giận Thiên Thanh, rất muốn trêu tức hắn, nhưng bây giờ thấy hắn thất sắc thế này, lòng dạ lại mềm ra.

Suy cho cùng, từ khi thăng thiên tới nay hắn luôn hết lòng xem trọng, còn che chở cho ta mọi mặt, với địa vị chí tôn của hắn, lý ra không nhất thiết phải để tâm tới cảm giác của một tiểu tiên như ta mới đúng. Nếu thật sự vì cảm thấy áy náy, thì coi như hắn vẫn chưa mất hết lương tri.

Chep, thôi thôi, không phải mới đó ta còn luôn miệng nói với Tễ Lam là không nên truy cứu sao?

Nói được thì làm được, vì vậy ta ngừng khóc, lặng lẽ chờ hành động của Thiên Thanh.

“Á, lạnh quá!”

Ngón trở vượt qua mặt, ta giật mình cảm giác ngón tay của Thiên Thanh lạnh như băng, làm ta cóng tới nỗi run bắn, vội vàng co vào trong giường.

Mặt Thiên Thanh tối sầm lại.

“Khụ khụ, à, Thánh quân, để tiểu tiên làm ấm cho ngài.”

Thần sắc hắn cô đơn làm ta không đành lòng, bèn cầm ngược lấy mười ngón tay hắn, cúi người nhẹ nhàng thổi thổi.

“Tiểu tiên ở nơi thâm sơn cùng cốc nên không có lò sưởi hay hương lộ gì, Thánh quân đừng phiền lòng nhé.”

Ta vừa thổi, vừa cười gượng.

Thiên Thanh không nói một lời, chỉ nhìn ta nặng nề.

Ta tìm thấy ảnh ngược của mình trong mắt hấn, hai gò má bị gió đêm hơi lạnh tới đỏ bừng, hai mắt ầng sao, tóc mái trên trán lòa xòa rời rời.

Thiên Thanh bỗng rút tay ra khỏi lòng bàn tay ta.

Sau đó, hấn cầm lấy tay ta, cùng luồn vào trong ô chăn của ta.

Ta nghẹn họng trố mắt nhìn hành động này của hấn - siêu tự nhiên, hấn quả thực là siêu tự nhiên.

“Rất ấm.”

Hấn nhìn vào cái mặt đực ra của ta, mỉm cười mập mờ, nhẹ nhàng chớp mắt.

Phụt!

Ta bị kiểu cười điên đảo chúng sinh này hù cho hồn vía lên mây, lẳng lẳng rúc vào trong góc giường, cắn ngón tay bực mình lẩm lòi.

“Đậu nhi.”

Thiên Thanh thấy hành động của ta cũng không trách, giọng vẫn ôn hòa như xưa nay, còn mang theo vài phần sung sướng: “Báo cho người biết một tin tốt, Pháp Lang về rồi.”

“Ồ.”

Ta còn đang chìm chìm trong nụ cười gập thàn giết thàn gập phật giết phật của hấn, mất cả buổi vẫn chưa gọi được hồn về.

“Hừm?”

Lại một âm cao mang tính cột mốc.

Ôi, Bò Đê lão tổ ơi, mau mau thỉnh tôn đại Phật có chương ngại ngôn ngữ này đi đi, bà đây hầu hạ hết nỗi rồi!

Lật người xóc tung đệm chần lên như điều hâu, tà quỳ một gối trên giường, mặt mang theo kính ngưỡng vô hạn: “Thánh quân liệu sự như thần! Đa tạ Thánh quân khai ân!”

Nhưng trong lòng thì hồng be hồng bét, lệ rơi ướt mặt.

“Người không ngạc nhiên à?” Thiên Thanh chỉ cười, mặc cho ta làm loạn, hấn vẫn điềm tĩnh dèm chần, bọc lại từng lớp dày trên người ta: “Là Thiên Giáng nói cho người biết?”

Ngón tay hấn đã ấm lại từ lâu, lúc này lại có chút bông người.

Giá nào ta cũng không dám nói là do Tể Lam tuồn tin, đành phải gặt đầu bừa.

“Vôn định cho người một ngạc nhiên.” Hấn rử mí mắt xuống, như có đôi chút tiếc nuối: “Quái nha đầu kia thật lẩm chuyện.”

Thấy ta im thin thít, hấn ngược mắt lên, sâu trong mắt ngập đầy kinh ngạc: “Sao ngươi không vui?”

Vui! Sao ta lại không vui cho được! Nếu như chưa nghe thấy chuyện kiếp trước, nếu như hấn không dính vào hung án giết người, thì sợ là bây giờ ta đã ôm cổ hấn xoay vòng vòng rồi! Nhưng giờ này... ôi, nói không nổi.

“Thánh quân, ta bị ác mộng dọa, nên có hơi rối loạn.” Ta ngược lên nhìn Thiên Thanh chớp chớp mắt, hàng mi dài vụt sáng.

Thiên Thanh khẽ run, nghĩ ngợi một lúc bèn thở dài, chậm rãi diu ta nằm lên giường.

“Ngủ đi, không phải sợ, ta ở bên cạnh trông ngươi một lát.”

Hấn dèm chăn kín cho ta, sau đó dựa vào giường không chút kiêng dè.

Ta nhất thời ngửa đầu hỏi trời xanh - đại ca ơi, có ngươi trông ta mới sợ đó!

Bên cạnh phảng phất hương thơm thanh thuần, ta vừa ngủ, vừa nhắm mắt lại nghĩ ngợi vẩn vơ.

Trước khi ngủ không nên nghĩ tới mấy thứ kích thích kinh dị, mà phải nghĩ nhiều tới mấy thứ ngọt ngào ấm áp, có vậy mới ngủ ngon được.

Vậy là ta nghĩ tới Tễ Lam.

Ta nghĩ tới vẻ đẹp ngàn năm có một của chàng, nghĩ tới lời hứa của chàng với ta - để cho tất cả người cá quý dưới chân ta khóc, làm ta không nhìn được bật cười khúc khích.

“Đậu nhi đang nghĩ gì vậy?”

Giọng lạnh lùng trên đầu, lúc này lại tỏa ra một phần ấm áp.

“Nghĩ tới người trong lòng.”

Ngửi mùi hương khiến người ta thư thái, ta đỡ bỏ phòng ngự, chậm rãi nói ra lời thật lòng.

Bàn tay nắm tay ta trong chần chợt siết lại.

“Người trong lòng của Đậu nhi... là ai?”

Giọng nói kia vẫn nhàn nhạt như trước, không phân rõ buồn vui.

“Là người tốt nhất với ta, cũng là người xinh đẹp nhất trong Tam giới.”

Trong óc ta tràn ngập hình ảnh của Tễ Lam bay qua bay lại tựa như thiên sứ, cái mũi củ tỏi, cái miệng to như chậu máu, hàm răng vàng sứt mẻ, cả tim lẫn mắt đều chìm trong mật ngọt.

“... Thật không?”

Giọng nói kia hỏi lại khe khẽ, bàn tay đang nắm tay ta, bất tri bất giác đã thả lỏng ra.

“Nhưng mà ta không biết, chàng có thích ta hay không nữa?”

Chân mày ta bỗng nhiên nhăn tít lại.

Tễ Lam thích ta thật không? Nếu như thích ta thật, thì tại sao chàng lại từ chối bỏ trốn cùng ta chứ?

Trong mộng lung, có người vuốt nhẹ lên chân mày của ta, giọng nam trầm thấp mang theo hơi thở ấm áp lẩn quẩn bên tai ta.

“Đừng suy nghĩ, ngủ ngon đi.”

Giọng dễ nghe đó đã nói với ta như thế.

Ta thâm gật đầu trong lòng, trong mơ màng đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 21

Khi thức giấc vào ngày hôm sau, cả người ta nhẹ nhàng thư thái, đầu óc sáng suốt minh mẫn, quả nhiên ngủ say rất có ích cho sức khỏe.

Leo lên Ba Động vân bay về hướng Phương Thảo môn, lúc bay ngang qua cửa Nam thiên, mí mắt của ta bỗng giật lên.

Kiếp trước ta chết ở chỗ này thật sao?

Tiểu Ba như hiểu được lòng ta, nên cố ý bay thật chậm. Ta cúi đầu ngắm nghĩa con đường dưới chân, trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình bị người ta chia năm xẻ bảy, lòng không dần được dửng dưng cay hỗn loạn.

Moi tim móc phổi... loáng thoáng như có âm thanh vắng lại từ xa xa.

Ta vô thức che ngực mình lại, mặt cắt không còn giọt máu.

Gâu gâu! Sau lưng hình như vắng tới tiếng chó sủa.

Cho chó ăn, dìm xuống hồ... âm thanh kia vẫn tiếp tục quanh quẩn.

Má ơi, ta hung hăng giẫm chân lên đám mây, vừa bò vừa lăn chạy bán mạng.

Thở hồng hộc phi vào Phương Thảo môn, lập tức nhìn thấy Thiên Giáng đang dắt Pháp Lang, nhìn ta cười toe toét.

“Tiên tử Giang Đậu Hồng, Phương chủ cho muội đoái công chuộc tội, lệnh muội trong nửa năm, ngày nào cũng phải tới Thương Nam chẵn Hương thú.”

Thiên Giáng bóp giọng tuyên bố một câu, tiếp đó nhét luôn dây cương vào tay ta, giọng đẽ xuống cực thấp: “Chuyện tốt ngàn năm hiếm có lại rơi lên người muội, làm bọn tỳ hâm mộ chết đi được.”

Ta nhìn lại, quả nhiên có vài vị tỳ muội mắt lóe ánh đỏ.

Muốn tới Thương Nam, thì phải đi ngang qua cửa Nam Thiên.

Nếu phải đi chẵn thú, thì hơn nửa thời gian phải gặp Thiên Thanh.

Tuy ta không hận hấn, nhưng sau khi nghe Tể Lam nói xong, có thể nào cũng không thể đối xử với hấn bình thường được nữa.

Ta sợ, nỗi sợ xuất phát từ tận đáy lòng. Tuy trước đây ta cũng sợ Thiên Thanh, nhưng khi đó chỉ sợ ngoại hình của hấn. Hôm nay đã nghe kể chuyện kiếp trước, trong đầu ta đã định hình hấn là một người dối trá, dù cho, có lẽ, biết đâu, là bị ép phải dối trá.

Vừa nghĩ tới đó, cuối cùng ta vẫn giao dây cương vào tay tiên tử mắt đỏ nhất, cười ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ, gần đây Giang Đậu hơi khó chịu, chuyện chăn Hương thú này, xin các tỷ tỷ thay phiên nhận giúp muội nhé.”

Mấy vị tiên tử quay mặt nhìn nhau, vui mừng quá đổi, ánh đỏ trong mắt thoát cái chuyển hết lên má.

“Vậy sao được chứ...” Cỏ lau tiên tử nũng nịu, khách sáo một câu.

Còn chưa nói xong đã thấy Tường Vi tiên tử tính cách cứng cỏi đập cho cô một đập, làm Cỏ Lau tiên tử bị đau tới nỗi tắt tiếng.

Ta thu hết mọi thứ vào mắt, không dám được thắm lắc đầu ngán ngẩm.

Thiên Thanh ơi Thiên Thanh, ai ai cũng nói Thiên Thanh là viên ngọc quý, đáng tiếc trong lòng Giang Đậu ta, Thiên Thanh vẫn không đuổi kịp một ngọn cỏ dại như Tể Lam ca ca.

Ta nghĩ về sau ta sẽ không chủ động tới Thương Nam nữa.

Thấy cửa Nam Thiên, cũng phải đi vòng.

Lo xong chuyện Pháp Lang rồi, ta vẫn chưa thể đi luyện công ngộ đạo, trong lòng luôn thấy có một chuyện rất lớn phải giải quyết.

Tài chủ vườn Nhị Lang Thần, ta còn nợ hấn mấy trăm vạn đó.

Một ngày nào đó Tể Lam ca ca nhất định sẽ cười mây đạp gió tới đón ta, đến lúc ấy Giang Đậu Hồng ta giá nào cũng không thể đeo theo món nợ khổng lồ làm liên lụy chàng được.

Chẳng qua là, hiện tại lòng ta có khúc mắc không muốn gặp lại Thiên Thanh nữa, đương nhiên cũng không thể tác hợp tình yêu say đắm kinh thế hãi tục của Nhị Lang Thần được, chẳng biết có thể thương lượng với hấn đổi cách trả nợ được không đây?

Đã quyết định xong, ta lập tức xách váy, hiên ngang dứt khoát nhắm về hướng phủ đệ Nhị Lang Thần.

Đi tới cửa chính, thiên binh báo cho ta biết chân quân đang tiếp khách, bảo ta chờ một lúc.

Chờ một lúc mà mắt luôn mấy canh giờ.

Ta núp trong một xó chán muốn chết, tay chân lạnh lẽo, cau có quan sát cung điện của tên tài chủ vườn.

Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi lại làm ta rớt càm.

Phủ đệ của Nhị Lang Thần giống y chang bản thân hấn, vàng ngọc rực rỡ khí thế phô trương. Ngói lưu ly phi thủy ốp lên nóc nhà tựa như sóng biếc, dạ minh châu khảm vô tội vạ trên bức tường đúc bằng vàng ròng, phượng hoàng lửa đứng dưới mái hiên, lông vũ được chải chuốt tới sáng loáng, cự long lượn vòng trên cột trụ rất sống động, phô trương ở chỗ nó không phải dùng mực in hay màu vẽ, mà là kết thành từ phần kim cương năm màu!

Phí của, đúng là đồ phí của!

Ta phần nộ, ta ghen ty, ta phiền muộn, ta ước ao.

Tự biết cả đời này vô vọng bước vào tòa lầu các tráng lệ thế này, ta thật lòng buồn bực: Dựa vào đâu mà tên xấu trai đó lại được ngồi trên vô số châu báu này, còn không biết quý mà đi phá hoại bừa bãi thế hả?!

Ta hận ngươi!

Ta hận ngươi!

Ta hận ngươi chết đi được!

Càng nghĩ càng tức, ta dứt khoát ngồi xôm xuống viết tiên hào của Nhị Lang Thần, sau đó nhảy nháy đạp đạp lên.

“Ồ, ngươi hận ta vậy à?”

Phía sau vọng tới giọng lười biếng, chính là giọng của tên ba mắt du côn.

“Ngươi tham ô, ngươi nhận hối lộ, ngươi vợ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân!” Ta chỉ vào bức tường đúc vàng dài ngoằng, đổ ky tới mức hai mắt đỏ ngầu.

“Thân là á quân trong bảng xếp hạng tài phiệt năm trăm năm liền của tạp chí Forbes, thuộc top 10 nhân vật làm mưa làm gió trong giới kinh tế và tài chính Tam giới, dẫn đầu tư tưởng của thanh niên vũ trụ, thế mà lại bị ngươi nói xấu như thế...” Nhị Lang Thần ôm ngực lão đảo: “Tim bỗng tọp đau quá.”

“Quán quân Forbes là ai?” Ta tự động gạt hết mấy thứ danh hiệu làm cảnh của hấn, mặt đói khát nhìn hau háu Nhị Lang Thần - hoang phí cỡ này còn không thể đạt hạng nhất, bảo đảm quán quân càng khủng hơn!

Sắc mặt Nhị Lang Thần cực khó coi, hấn cố dần xuống lồng ngực phập phồng, miễn cưỡng nặn ra ba chữ từ trong cổ họng: “Tài, thần, gia!”

Phải ha, ai có thể giàu hơn Thần tài đâu? Người ta trời sinh đã có của, chính bản thân đã là cái máy in tiền, ngay cả nước bọt nhổ ra cũng toàn là vàng ròng!

Ta nhe răng cười: “Xì, có tiền thì ích gì, có nhiều tiền hơn nữa ngươi cũng chỉ là lão Nhị⁽¹⁾ vạn năm thôi.”

“Tiểu Đậu tiên, ngươi đúng là càng ngày càng không biết phải trái.”

Nhị Lang Thần thấy ta cười bừa bãi, mắt híp lại, sắc mặt lạnh xuống.

Nhận thấy bầu không khí tệ đi, ta cấp tốc ngừng cười, nhưng miệng vẫn cật mạnh: “Như nhau thôi, chẳng phải ngài cũng không biết trời cao đất rộng à?”

Nói Nhị Lang Thần không biết trời cao đất rộng, là có nguồn gốc cả.

Có người kể bốn trăm năm trước, Minh Yêu từng kéo mười vạn lệ quỷ đứng trước bờ sông Vong Xuyên, hò hét muốn xé xác toàn bộ tiên nhân. Nhất thời mọi người trên Thiên đình đều lo lắng bất an, không ngờ trong buổi hội nghị khẩn cấp, Nhị Lang Thần đột nhiên nhảy ra, tuyên bố Minh Yêu vạn năm chẳng đáng kể gì, chỉ cần trăm tên bộ binh và kỵ binh là có thể nghênh chiến. Ai cũng cho là hấn đang nói đùa, Ngọc đế cũng trách hấn không biết trời cao đất rộng, ai dè lại thấy hấn ngẩng đầu cười ngạo nghễ, ánh đỏ nhấp nháy trên trán:

“Trời cao đất rộng là gì? Xưa nay ta không thêm biết.”

Dáng cười sắc sảo rực rỡ, kiêu nói phóng đảng ngạo mạn vô cùng.

Ngọc đế bị khí thế của hấn làm rung động, phân cho hấn một ngàn tinh binh, thế mà trước khi xuất quân hấn lại phát tay quát lui tròn chín trăm.

Không ai biết bên bờ Vong Xuyên xảy ra chuyện gì, nói tóm lại kết quả của cuộc chiến này là, nguyên thân của Minh Yêu tan thành mây khói, Nhị Lang Thần vừa khai cờ đã thắng, về vang trở về, thiên binh thiên tướng không một ai tổn thương.

Tin tức lan ra, cả Tam giới đều sôi trào, thanh danh Nhị Lang Thần vang xa, bước lên đỉnh cao chính trị, mà câu nói “Chẳng biết trời cao đất rộng” kia cũng trở thành danh ngôn.

“Tiểu Đậu tiên mới mấy ngày không gặp, mà càng ngày càng đáng yêu rồi.”

Mặt hấn lạnh tanh, trong mắt lưu chuyển ánh sáng bí hiểm, ta cứ tưởng là hấn muốn chửi ta, ai dè hấn lại đột ngột nịnh cho một câu, làm lông gà lông vịt của ta dựng hết lên.

“Ta vẫn nhớ rõ, Tiểu Đậu tiên thanh cao còn thiếu ta một khoản nợ đúng không nhỉ.”

Nhị Lang Thần chấp hai tay sau lưng, quét dọc ta từ đầu tới chân đầy ngụ ý, sau đó lại quét ngược từ chân lên đầu.

Ta không biết hấn suy tính điều gì, cũng chẳng dám trả lời bừa, chỉ còn biết mở to mắt trừng lại hấn.

“Nếu Tiểu Đậu tiên luôn miệng nói mình nghèo không trả nổi, vậy thì chúng ta cứ dứt khoát lấy thân trả nợ, có được không?”

Băng cứng đột ngột nứt ra, ánh mắt của Nhị Lang Thần sáng rực như nửa vàng trắng, khoe miệng như nở ra hoa tươi.

Chưa đợi ta cãi lại, một tia sáng trắng đã ập xuống đầu ta. Ta bị một chùm tia sáng vĩ đại bao phủ, tứ chi như có vô số con kiến đang rĩa cắn, vừa mỗi vừa đau co thành một đồng. Má ơi, đây là muốn giết người trừ nợ sao?!

Đang phần hận muốn phản kháng, luồng sáng trắng lại bất ngờ tản đi, tất cả bình thường trở lại.

Không!

Không phải tất cả đều bình thường lại, mà có gì đó bất bình thường!

Ta ngơ ngác ngẩng đầu, phát hiện cảnh vật bốn phía phóng to lên gấp mấy lần.

Cái đầu của Nhị Lang Thần ở cao hơn bình thường, ta gần như phải nghển cổ lên hết mức mới nhìn được bản mặt cười như không cười của hắn.

“Gâu!”

Ta há mồm muốn hỏi, nào ngờ miệng chỉ phát ra được một âm tiết.

“Gâu gâu!”

Ta nóng ruột muốn mắng người, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ kêu được mấy chữ này.

Lẽ nào...

Ta run cầm cập nhìn xuống cơ thể mình.

Chân ngắn cũn, lông trắng muốt, người nhỏ xíu, trên mặt còn đầy lông.

“Ha ha ha ha!”

Nhị Lang Thần ôm bụng ngắm ta, cười tới nỗi nước mắt tung bay.

Ta bắt chập cái thân gấu của hắn, tung cặp chân ngắn chạy về hướng bức tường đục vàng, nhìn chòng chọc vào cái bóng ngược của mình.

Thế là trên tường chẳng mấy chốc đã soi ra một cái bóng béo lùn phi nước đại - ta nghiêng đầu, nó cũng nghiêng đầu, ta xoay tròn, nó cũng xoay tròn, ta há miệng, nó lập tức nhe răng.

“GẤU...”

Trong điện Linh Tiêu trên Cửu Trùng Thiên, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương đình tai nhức óc.

Tên Dương Tiễn khôn kiếp, hấn dám biến bản tiên cô thành chó Bắc Kinh!!!

Mầm Đậu Đũa ta đã bao lần mơ tưởng, một ngày nào đó sẽ được mỹ nam tuyệt thế ôm vào lòng, ôm ấp che chở, quan tâm chu đáo.

Ta không ngờ giấc mơ này cũng có ngày gần thành hiện thực... phân nửa.

Do bị sốc tâm lý mà ta ngất xỉu tại chỗ, cho nên bị Nhị Lang Thần ôm vào nhà. Chờ tới khi ta tỉnh lại, thì phát hiện hắn đang dùng hai ngón tay xách cổ ta đặt lên tháp quý phi.

“Gâu gâu!” Ta vừa tức vừa cáu, há mồm ngoạm cho hấn một phát, cắn chết tên khốn kiếp!

Có lẽ Nhị Lang Thần không ngờ ta sẽ động khẩu, vô thức vung tay ra, làm ta đụng cốp vào đầu giường gỗ lim cứng ngắc.

“Ăng...”

Ta rên rỉ đau đớn.

Gãy xương, nhất định là gãy xương rồi.

Cái chân trái nếm mùi đau đớn như kim châm muối xát, lệ nóng tuôn ra ào ào khỏi vành mắt ta.

“Phụt.”

Trên đầu dội xuống tiếng cười khó kìm nén của Nhị Lang Thần.

Ta đã đau tới nỗi không nói nên lời, chẳng thể làm gì hơn là vừa chảy nước mắt vừa co quắp lại.

“Ai bảo ngươi bướng bỉnh.”

Nhị Lang Thần cười khanh khách ôm lấy ta đặt lên đầu gối, đưa tay phủ lên cái chân gãy của ta.

Nếu tiên nhân bị thương ngoài da, ước chừng trong vòng nửa nén hương là có thể tự lành, có điều trong thời kỳ dưỡng thương phải chịu đau không ít. Có lẽ Nhị Lang Thần thấy hổ thẹn trong lòng, nên động thần lực chữa thương cho ta.

“Tiểu Đậu tiên, đừng tưởng miệng lưỡi bén nhọn là có thể đả thương người.” Hấn vừa chữa thương vừa thông thả giáo huấn ta: “Tiên nhân có thực lực thật sự thì không nói chuyện lớn tiếng đâu, ngươi biết không?”

Dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể, cảm giác đau đớn biến mất rất nhanh. “Oa oa”, ta xụi lơ nằm bẹp lên đùi hấn nghẹn ngào, tỏ lòng thụ giáo.

Nhưng Nhị Lang Thần vẫn không có ý định thả ta ra.

“Tiểu Đậu tiên, bản tọa thấy hình dáng này của ngươi, làm người ta rất yêu thương.”

Hấn thờ ơ vượt lòng ta, dùng giọng hết sức nghiêm chỉnh để nói một câu khiến ta sờn hết gai ốc.

“Hôm nay Hao Thiên Khuyển bị Tây Vương Mẫu mượn đi lai giống rồi, hay là ngươi thay nó một ngày, trông cửa cho bản tọa nhé?”

Nghe ra là câu nghi vấn, nhưng sự thật là câu khẳng định.

Ta ăng một tiếng, khóc thét.

Nhị Lang Thần ôm theo ta đang giận dữ xấu hổ và không còn sự lựa chọn nào khác, bay bồng bênh ra ngoài.

Hắn mang ta băng qua hành lang đình đài, lội qua mặt hồ loan sóng biếc, phóng qua mây dãy núi non, vượt qua thêm nửa đại dương.

“Chân quân, ngài định mang ta đi đâu?”

Ta ngẩng mặt lên nhìn hắn run rẩy.

Có thể là sợ đi đường buồn tẻ, nên hắn đã giải Ngôn phục thuật cho ta, để ta ít nhất có thể nói chuyện.

“Dẫn người tới đại môn!” Nhị Lang Thần liếc ta: “Còn chưa ra khỏi phủ đệ của ta đâu, người vội gì chứ?”

Ta nhất thời hộc ba lít máu, hận không thể tự vận ngay tại chỗ - Tên tài chủ vườn này, gia tài đồ sộ tới trình độ này sao!

“Người không cần cầu, trông cửa cho bốn tọa rất có lợi. Có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, người biết người hạ giới cung phụng Hao Thiên Khuyển thế nào không?” Nhị Lang Thần vừa nói vừa nhe răng cười: “Chỉ sợ lát nữa người hưởng phúc còn nhiều hơn trăm năm người hưởng trên Thiên giới đấy.”

Ban đầu ta còn tưởng là hắn nói quá, nhưng khi tới Thiên môn thật rồi, ta mới biết hắn đang nói giảm nói tránh.

Trước cổng sơn Tề Thiên khói mù phảng phất, đặt một ổ chó rục rỡ ánh vàng. Nào là hành lang khắc hoa này, nào là cột trụ chạm trổ lóa mắt này, nào là đài long hỏa phượng sống động sắc sỡ này, nào là ngói lưu ly phi thúy tinh xảo óng ánh này... rõ ràng chính là bản sao thu nhỏ của phủ đệ Nhị Lang Thần mà!

“Mỗi ngày Hao Thiên Khuyển đều ngồi luyện công ở đây hai canh giờ, hôm nay người tạm thay nó, lát nữa ta sẽ tới đón người.”

Nhị Lang Thần thả ta vào một cái giường mềm êm như nhung. Ta vừa nhìn nhãn hiệu, thoát cái trào nước mắt - đồ xa xỉ!

“Nếu người muốn uống nước, thì uống ở đây, đó là ngọc lộ trong bình của Quan Thế Âm.” Nhị Lang Thần đưa tới một cái chén to in LOGO - Hương Thái Nhi!

Ta bị choáng tới chóng mặt lão đảo, chột vờ lẽ thân phận SVIP của tên Nhị Lang Thần này từ đâu mà có.

“Nếu người thấy buồn, có thể lấy mấy món đồ chơi này ra chơi.”

Nhị Lang Thần bê tới một cái rương bụi.

Ta thò đầu vào trong nhìn thử, gần như muốn khóc thét - bích ngọc châu định hải của Long Vương, trâm bách hoa hồ điệp của Vương Mẫu, yo yo huyết san hô của Ngọc đế, thậm chí tới chiếc răng giả làm từ hóa thạch khủng long tiền sử của Thái Thượng Lão Quân, toàn bộ đều ở đây tất!

“Ái chà, ta quên mất Tiểu Đậu tiên là tiên tử, e là không thấy hứng thú với những thứ này.” Nhị Lang Thần như sực nhớ tới điều gì, bèn lôi từ trong rương

ra một chiếc nhẫn, tiện tay lật xuống, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện thật nhiều hình nhân bằng thủy tinh nhỏ nhỏ.

Mỗi một hình nhân đều tỏa sáng óng ánh, trên đầu búi tóc vàng như mây, tứ chi thon thả mảnh dẻ, nét mặt trông rất sinh động.

“Đây là lễ vật năm ngoái Chúc Nữ tặng cho ta, dùng để thay y phục.”

Nói rồi Nhị Lang Thần lôi tiếp trong nhẫn ra một đồng hoa phục được may đo tinh tế, nào là phong cách phương Tây, nào là phong cách dân tộc thiểu số, nào là chế phục, nào là áo ngủ, nào là lễ phục dạ hội... bộ nào bộ nấy đều phức tạp độc đáo, lộng lẫy vô song.

“Lần nào Hao Thiên Khuyến thấy hàng dệt cũng muốn xé, ta ngại quét dọn phiền phức nên thu lại trước. Chúc Nữ nói chúng gọi là... là gì nhỉ? Búp bê chuỗi tây... hay là búp bê ba nhạc?”

Nhị Lang Thần bắt đầu nặn óc suy tư, ta thì không nói không rằng cầm đầu bươi đồng y phục, và chẳng ngạc nhiên chút nào khi trông thấy đồng ký hiệu đăng cấp quen thuộc.

Bà nội nó, toàn là mấy món mâm Đậu Đũa ta gần ba trăm năm còn chưa mua nổi, đến chỗ này lại biến thành đồ chơi tới thú cung cũng chả thèm!

“Tiểu Đậu Đũa, sao ngươi lại rung rung như sắp khóc thế này?”

Cái mặt không lồ của Nhị Lang Thần bỗng chình ình trước mặt ta.

Có lẽ là ảo giác, có lẽ là ảo giác, hoặc có lẽ dưới hoa phục nghệ thuật chất đồng trên đất và ngọc ngà châu báu óng ánh làm nền, mặt mũi của hắn lại trở nên dễ coi hơn chút xíu.

Chút xíu, chỉ một chút xíu thôi.

“Tức cảnh sinh tình.” Ta lắc đầu thở than, bới đồng y phục tiếp.

Trong giây lát, trong đầu ta thoáng qua suy nghĩ xâu xa, nếu có thể ngồi trên một núi báu vật thế này, thì làm thú cung cũng không tới nỗi tủi thân lắm.

Hu hu, Bò Đẻ lão tổ ơi, mau mau tới cứu con đi, con sắp bị viên đạn bọc đường của giai cấp thống trị làm sa ngã rồi!

“Tiên tử đáng yêu là để cung chiều, Thiên Thanh Thánh quân lạnh như băng kia, có lẽ chưa bao giờ dùng những thứ này để lấy lòng ngươi nhỉ?”

Nhị Lang Thần gãi gãi cằm ta, vẻ mặt trêu đùa.

Nhắc tới Thiên Thanh, ta nhất thời bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp để muôn màu muôn vẻ, giật mình đánh thót.

Chủ nhân của đồng châu báu này là ai? Là tên tục nhất, quê nhất, xấu đứng hàng thứ hai Thiên đình, Nhị Lang Thần! Cho dù có đồng bảo bối lóng la lóng lánh này, cho dù bước vào cung điện vàng ròng, nhưng mỗi ngày phải chạm mặt

tên biến thái đạo đức bại hoại, thâm mỹ thấp kém, còn thích đàn ông này, chỉ sợ chưa được bao lâu ta đã vỡ túi mật, phơi bụng mà chết rồi!

Ôi, thôi vậy thôi vậy, yên phận chờ Tể Lam ca ca tới đón là hơn cả.

Thế là ta vững tâm lý, quay qua nghịch hình nhân thủy tinh.

“Sao hôm nay chân quân lại thay một con chó khác thế?”

Bên tai chợt vang lên tiếng kêu kinh ngạc, ta ngẩng đầu nhìn lên, là một tiên quân mặc áo xám tro, bề ngoài phổ thông.

“Hao Thiên Khuyển nghỉ phép.” Nhị Lang Thần mỉm cười giải thích với hần: “Ta tìm Vương Mẫu xin giống mới, huấn luyện thử xem.”

“Con chó này thật may mắn, chắc đã tích đức ba đời rồi.” Tiên quân thở ngắn than dài, với tay gỡ cằm ta, về mặt nịnh nọt: “Chẳng biết có tiên hào gì chưa?”

“A Ngốc, tiên hào của cô nhóc là “Ngốc”.”

Còn chưa mở miệng kịp đã bị người cướp mắt, Nhị Lang Thần vừa nói vừa liếc ta, cười cợt nhả.

Ta thèm vào, cái tên Ngốc này đúng là đã thương lòng tự tôn của người khác mà!

Thế là một lần nữa, ta nội thương ngã ngựa.

Ghi chú:

1. Ở đây có hai nghĩa, một là họ Nhị trong Nhị Lang Thần, hai là ám chỉ đồ ngốc.